

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobkyně: **T. D. N.**, narozené dne X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-102508-4/SO-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správních orgánů

1. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2024, č. j. OAM-2973-7/ZR-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“), zrušilo žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území [§ 42d zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

„zákon po pobytu cizinců“)] a stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů.

2. Ministerstvo z Cizineckého informačního systému zjistilo, že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „studium“ s platností ode dne 16. 6. 2023 do dne 15. 6. 2024. Dne 28. 2. 2024 University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s.r.o. sdělila ministerstvu, že žalobkyni bylo ke dni 19. 2. 2024 ukončeno studium kvůli nesplnění podmínek. Tuto skutečnost ministerstvo na základě § 46 odst. 5 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhodnotilo jako důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia – žalobkyně neplnila účel, pro který bylo povolení k pobytu vydáno. Ministerstvo tak zahájilo z moci úřední řízení o zrušení povolení k pobytu. Oznámení o zahájení řízení spojilo s výzvou k poskytnutí součinnosti – ministerstvo žalobkyni vyzvalo, aby označila důkazy, které věrohodně prokazují, že i nadále plní účel dlouhodobého pobytu. Dne 21. 3. 2024 se žalobkynin právní zástupce seznámil se spisovým materiálem a požádal o třicetidenní lhůtu pro doložení písemného vyjádření. V uvedené lhůtě ministerstvo žádné vyjádření neobdrželo. Ministerstvo se v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo i tím, zda by zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nebylo nepřiměřeným zásahem do žalobkynina soukromého a rodinného života. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 16. 6. 2023, byla svobodná a v produktivním věku, ukončení pobytu by nebylo pro žalobkyni nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Žalobkyně mohla za srovnatelných podmínek studovat i v zemi původu. Ministerstvu nebyly známy ani žádné překážky nezávislé na žalobkynině vůli, které by jí bránily ve vycestování.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalobkyně měla za to, že prvostupňové rozhodnutí neodpovídalo zjištěnému skutkovému stavu, bylo nepřezkoumatelné a nepřiměřeným způsobem zasahovalo do žalobkynina soukromého života. University College Prague oznámila ministerstvu ukončení žalobkynina studia v únoru roku 2024. Ministerstvo rozhodlo o ukončení povolení k dlouhodobému pobytu v červnu roku 2024 [pozn. soudu – ve skutečnosti v květnu roku 2024]. Mezitím ale nečinilo žádné šetření ohledně žalobkyniny aktuální situace. Zjevně tak rozhodovalo na základě neaktuálního stavu věci. V řízení zahajovaném z moci úřední leží důkazní břemeno převážně na správním orgánu. Důvodem pro zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo sdělení University College Prague o ukončení žalobkynina studia pro „nesplnění podmínek“. Z prvostupňového rozhodnutí nebylo patrné, jaké konkrétní podmínky žalobkyně nesplňovala. Žalobkyni bylo ukončeno studium kvůli nedoložení nostrifikační doložky o uznání platnosti jejího maturitního vysvědčení. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí nijak nezohlednilo, že se žalobkyně proti rozhodnutí o ukončení studia odvolala a doložila také doklad o nostrifikaci maturitního vysvědčení. Ministerstvo dále pominulo žalobkynin návrh na přerušování řízení ze dne 11. 3. 2024. Žádný procesní návrh nelze ponechat bez povšimnutí. Současně žalobkyně považovala prvostupňové rozhodnutí za nepřiměřené. Žalobkyně byla odkázána na aktivitu příslušného správního orgánu a okamžik vydání potřebné listiny (doklad o nostrifikaci maturitního vysvědčení) neměla ve své dispozici. Žalobkyně na území České republiky plnila účel pobytu po převážnou část studijního období a její studium bylo ukončeno z formálních důvodů – nedoložení potřebného dokladu. Ten ale posléze získala a mohla ve studiu pokračovat. Za takové situace bylo zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené a formalistické.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

K odvolání žalobkyně přiložila nostrifikační doložku o uznání platnosti zahraničního dokladu o dosažení vzdělání v České republice ze dne 12. 6. 2024. Příslušný správní orgán uznal platnost žalobkynina maturitního vysvědčení ze země původu.

4. V napadeném rozhodnutí žalovaná žalobkynino odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Podle žalované bylo prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelné – bylo z něj patrné, proč ministerstvo rozhodlo tak, jak rozhodlo. Žalovaná rozvedla, že žalobkyně přicestovala na území za účelem studia v Centru celoživotního vzdělávání Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Toto studium bylo ukončeno dne 3. 10. 2023. Dne 20. 9. 2023 žalobkyně oznámila ministerstvu nové studium na University College Prague. Pro závěry ministerstva bylo podstatné, že podle sdělení University College Prague bylo žalobkynino studium ke dni 19. 2. 2024 ukončeno. Tato skutečnost nebyla ani v odvolacím řízení vyvrácena či zpochybněna. Žalovaná připomněla, že žalobkyně byla ministerstvem vyzvána k poskytnutí součinnosti a doložení toho, že i nadále plní účel pobytu (pokračuje ve studiu nebo se účastní jiného či dalšího studia). Žalobkyně však na výzvu nereagovala. Ostatně ani v odvolání žalobkyně netvrdila, že i nadále studuje. Předložená nostrifikační doložka žádné jiné nebo další studium neprokazuje. Neprokazuje ani studium na University College Prague. Podle žalované ministerstvo nebylo povinno blíže zjišťovat důvod ukončení studia. Sdělení University College Prague o ukončení studia bylo dostatečným podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Své tvrzení o tom, že se proti rozhodnutí o ukončení studia odvolala, žalobkyně nedoložila. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemělo vliv, že University College Prague informovala ministerstvo o ukončení žalobkynina studia dne 28. 2. 2024 a ministerstvo rozhodlo o zrušení povolení k pobytu dne 21. 5. 2024. Žalobkyně v řízení v prvním stupni ani v odvolacím řízení nepředložila žádný důkaz svědčící o tom, že studuje. To ostatně ani netvrdila. Z Cizineckého informačního systému naopak vyplynulo, že žalobkyně požádala o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná dále odkázala na judikaturu týkající se situace, kdy cizinec nestudoval a neplnil tak účel pobytu. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobilo ani to, že ministerstvo nerozhodlo o žalobkynině žádosti o přerušení řízení. Dne 11. 3. 2024 žalobkyně požádala, aby bylo řízení přerušeno do doby, než jí bude umožněno nahlédnutí do spisu. Žalobkyně do spisu nahlédla dne 21. 3. 2024. Ministerstvo mezitím nečinilo žádné úkony. Žalovaná proto neshledala, že by procesním postupem ministerstva mohla žalobkyni vzniknout nějaká újma. Žalobkyně ani žádnou neuváděla. Tvrzený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně v odvolání ponechala v rovině obecného tvrzení. Žalovaná připomněla, že žalobkyně požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné. Pokud budou splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti, žalobkyně získá nové oprávnění k pobytu. Bude tak moci pobývat na území a také se vzdělávat. Nelze proto mít za to, že by prvostupňové rozhodnutí bylo nepřiměřené.
5. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (sále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

6. Žalobkyně v *žalobě* poukázala na obdobné námitky jako v odvolání. Z prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, proč jí bylo studium ukončeno, žalobkyně se proti rozhodnutí o ukončení studia odvolala, doklad o nostrifikaci maturitního vysvědčení již získala a doložila, že ministerstvo rozhodovalo na základě neaktuálního stavu věci a pominulo její návrh na přerušení řízení. Důvodem ukončení studia bylo v žalobkynině případě nedoložení formálního dokladu o uznání zahraničního vzdělání. Okamžik, kdy žalobkyně tento doklad získá, nebyl v její dispozici. Závěry žalované o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí neobstojí ani s odkazem na skutečnost, že žalobkyně zažádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „jiné/ostatní“ (studium na neakreditovaného programu). Žalobkyně se rozhodla požádat o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu až poté, co jí bylo ukončeno povolení k původnímu pobytu. Do té doby hodlala pokračovat ve studiu na vysoké škole. Navíc již překážku, pro kterou nemohla studovat na vysoké škole, odstranila (získala doklad o nostrifikaci maturitního vysvědčení). Žalobkyně plnila účel pobytu po převážnou dobu: započala studovat v září 2023, studium jí bylo ukončeno v únoru 2024 a pobyt jí byl ukončen v květnu 2024. Jde-li o školní rok 2023/2024, žalobkyně nepochybně plnila účel pobytu po převážnou dobu. Pokud jej poté neplnila, tak z formálního důvodu. Žalobkyně měla povolen dlouhodobý pobyt v období od 16. 6. 2023 do 15. 6. 2024. Měsíc před skončením platnosti povolení jí byl pobyt ukončen

s odkazem na to, že jí bylo ke dni „17. 2. 2024“ ukončeno studium. V daném případě zjevně nešlo o neplnění účelu pobytu po podstatnou dobu. Skutečnost, že žalobkyně po dobu přibližně tří měsíců oficiálně nestudovala z důvodu ukončení studia, nemůže vést k závěru o neplnění účelu pobytu, zejména pokud žalobkyně deklarovala, že hodlá na území studovat a dne 5. 6. 2024 podala novou žádost o povolení k pobytu. Ačkoliv žalobkyně nyní zjevně hodlá pobývat na území za jiným účelem (studiem neakreditovaného programu), je podaná žaloba nadále relevantní. Sama skutečnost, že žalobkyně v době předchozího povolení k pobytu neplnila jeho účel, může totiž být důvodem pro nevyhovění nové pobytové žádosti. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále v rozporu § 46 odst. 5 ve spojení s § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je nepřezkoumatelné, nepřiměřené, formalistické a porušuje též čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“).

7. Žalovaná ve *vyjádření k žalobě* setrvala na napadeném rozhodnutí a byla toho názoru, že žaloba nepřináší žádnou (novou) relevantní argumentaci nebo důkazy, které by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovaly. Skutečnost, že žalobkyně neplnila (v době vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí) na území účel pobytu, není *de facto* sporná. Žalobkyně i v *žalobě* uvádí, že nestudovala, ale rozhodla se dále pokračovat vzdělávacími aktivitami, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. V případě § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se posuzuje, zda je na území účel pobytu plněn ke dni vydání rozhodnutí. Oproti tomu v případě § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců má cizinec možnost prokázat, že neplnil účel pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obdobnou negativní podmínku pro jeho aplikaci neupravuje.

III. Posouzení žaloby soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvy soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili, a proto se jejich souhlas předpokládá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl. Při posouzení věci si vystačil se správním spisem, jímž se dokazování neprovádí.
9. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelným je zejména takové rozhodnutí, z něhož vůbec nelze seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, dále rozhodnutí vykazující takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, případně rozhodnutí, z něhož není patrné, jak byla naplněna zákonná kritéria či pokud by spisový materiál obsahoval protichůdná sdělení a z obsahu rozhodnutí by nebylo patrné, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Dále je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud se správní orgán některou z *právně významných* skutečností vůbec nezabýval (srov. Kühn, Z.; Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 76, marg. č. 23).
10. Žalobkyně v žalobě uvedla, že z prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit pro nesplnění jakých konkrétních podmínek studia jí bylo studium na University College Prague ukončeno. Na tento žalobkyní tvrzený nedostatek prvostupňového rozhodnutí žalovaná k odvolací námitce v napadeném rozhodnutí reagovala. Uvedla, že sdělení od University College Prague představovalo dostatečný podklad pro rozhodnutí o zrušení pobytu za účelem studia. Podstatné bylo, že žalobkyně přestala studovat, což ze sdělení spolehlivě vyplývalo.
11. Soud proto považuje za vhodné vymezit, jaké skutečnosti jsou pro nyní projednávanou věc právně významné.
12. Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.
14. Obecně zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Podle soudu je tak důležité, aby správní orgány prokázaly, že cizinec na území neplní účel pobytu. Nemusí ale zjišťovat, *proč* už jej neplní. Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Pod důvod ukončení studia pro „nesplnění podmínek“ je možné zařadit různé situace – může se jednat o žalobkyni zmíněné nedoložení potřebných dokumentů prokazujících dosažení předchozího zahraničního vzdělání nebo např. o nesplnění podmínek pro zápis do dalšího semestru (např. pro nedostatek kreditů). Také záleží na úpravě podmínek jednotlivých škol a fakult v jejich interních předpisech (studijních a zkušebních řádech). *Tyto skutečnosti však jsou pro naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců irrelevantní.* Důvod, proč cizinec účel pobytu neplnil, by mohl být potenciálně relevantní při rozhodování o zrušení povolení k pobytu podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Jak soud blíže vysvětlí níže rozsudku, toto ustanovení dopadá na situace cizinců neplnících účel pobytu k jinému okamžiku (v jiném období z hlediska rozhodování správních orgánů), než je žalobkynin případ. V nyní posuzované věci proto nenabyl konkrétní důvod ukončení žalobkynina studia zvláštního významu.

15. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné, jak a proč žalovaná rozhodla (žalovaná žalobkynino odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí bez dalšího potvrdila, uvedla z jakého skutkového a právního stavu vycházela a dostatečně též odpověděla na žalobkyniny odvolací námitky). Je pravda, že správní orgány samy nezjišťovaly, co přesně vedlo k ukončení žalobkynina studia na University College Prague (jaké konkrétní podmínky studia žalobkyně nesplnila). V intencích nyní projednávané věci k tomu ale nebyly povinny.
16. Dále žalobkyně namítala, že v přecházejícím řízení správní orgány nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobkyně k námitce porušení § 3 správního řádu uvedla, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že se proti rozhodnutí o ukončení studia odvolala a doložila potřebný doklad (doložku o nostrifikaci maturitního vysvědčení). Přípis University College Prague je z února 2024, ale ministerstvo vydalo prvostupňové rozhodnutí až v červnu 2024. Z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by ministerstvo činilo nějaká další šetření k žalobkynině situaci, rozhodovalo tak na základě neaktuálního stavu věci, tedy v rozporu s § 3 správního řádu.
17. Soud souhlasí se žalobkyní, že v řízení zahajovaném z moci úřední (jako bylo předcházející správní řízení) leží důkazní břemeno převážně na správním orgánu. Povinnost správních orgánů objasnit skutkový stav věci však není absolutní. Správní orgány shromažďují podklady
jen

v takovém rozsahu a tak dlouho, dokud o skutkovém stavu neexistují racionální pochybnosti. V tomto omezení zásady materiální pravdy se projevuje mj. zásada procesní ekonomie (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2024, č. j. 1 As 38/2023-57, a ze dne 31. 5. 2022, č. j. 6 As 364/2020-29).

18. Ministerstvo i žalovaná vyšly ze sdělení od University College Prague, podle kterého bylo žalobkyni ke dni 19. 2. 2024 ukončeno studium pro nesplnění podmínek. Žalobkyně byla ministerstvem vyzvána k součinnosti – konkrétně ministerstvo vyzvalo žalobkyni, aby doložila, že nadále plní účel pobytu. Na tuto výzvu žalobkyně nijak nereagovala. Následně v řízení před ministerstvem žalobkyně při seznámení se s podklady avizovala, že se k nim do 30 dnů písemně vyjádří. V této lhůtě ministerstvo žádné vyjádření neobdrželo. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak žalobkyně poukázala na to, že se proti rozhodnutí vysoké školy o ukončení studia odvolala. K odvolání předložila kopii dokladu o

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

nostrifikaci jejího maturitního vysvědčení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že požádala o změnu účelu pobytu – účel jiné/ostatní (studium na neakreditovaného programu). Doklad o nostrifikaci sám o sobě studium neakreditovaného programu nedokazuje.

19. Na základě právě popsaných okolností soud nemá důvod pochybovat o tom, že ke dni 19. 2. 2024 bylo žalobkyni ukončeno studium na University College Prague a po tomto dni již žalobkyně nestudovala na vysoké škole žádný akreditovaný program. Žalobkyně během správního řízení ani v žalobě nepoukazovala na nic, co by tento závěr zpochybňovalo. Naopak jej podporuje skutečnost, že dne 5. 6. 2024 žalobkyně požádala o změnu účelu pobytu (nové povolení k pobytu) za účelem jiné/ostatní. Z takové žádosti podle soudu spíše plyne, že žalobkynino odvolání proti ukončení studia nebylo úspěšné, tedy že v důsledku odvolání žalobkyně nepokračovala ve studiu akreditovaného programu na University College Prague. Žalobkyně zjevně nestudovala ani jiný akreditovaný program na jiné vysoké škole. Soud souhlasí se žalovanou, že samotný doklad o nostrifikaci maturitního vysvědčení (přiložený k odvolání a k žalobě) o studiu na vysoké škole nijak nevypovídá.
20. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná. Žalobní námitky rekapitulované v bodě 16 tohoto rozsudku a týkající se porušení § 3 správního řádu navíc žalobkyně zjevně vztahuje k nedostatkům řízení, resp. rozhodnutí v prvním stupni. Jsou totiž přesnou reprodukcí námitek odvolacích, aniž by žalobkyně skutečně polemizovala s vypořádáním námitek ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany žalované v napadeném rozhodnutí (zejména argumentací na str. 4 napadeného rozhodnutí), s níž se soud ztotožňuje. Nadto soud připomíná, že při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, a proto lze nedostatky jednoho z rozhodnutí kompenzovat druhým rozhodnutím, a to v obou směrech (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). I kdyby ministerstvo pochybilo v tom, že si důkladněji neověřilo žalobkynin studentský status ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, na základě následného průběhu správního řízení i poměrně neurčitých žalobkyniných odvolacích a žalobních námitek soud nemá důvod pochybovat o tom, že žalobkyně ke dni vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí na vysoké škole v akreditovaném studijním programu nestudovala.
21. Dále žalobkyně poukázala na to, že na území plnila účel pobytu po převážnou dobu. Žalobkyně měla dlouhodobý pobyt za účelem studia povolen na období od 16. 6. 2023 do 15. 6. 2024. V jejím případě proto nešlo o neplnění účelu pobytu po podstatnou dobu: na území oficiálně nestudovala přibližně tři měsíce. Žalobkyně citovala rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle kterého *„plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“* (důraz přidán).
22. Ve zmíněném rozsudku se NSS zabýval situací cizince, kterému nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, jelikož správní orgány identifikovaly jinou závažnou překážku pobytu cizince na území [§ 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalované ve věci řešené NSS (3. 8. 2010)]. Jiná závažná překážka pobytu na

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

území měla spočívat v tom, že tamější stěžovatel neplnil účel předchozího pobytu. Následná judikatura NSS tak brala v úvahu délku doby, po kterou cizinec neplnil účel pobytu na území, v případech, kdy cizinec žádal o prodloužení nebo vydání nového pobytového oprávnění. Současně správní orgány shledaly, že cizinec neplnil účel předchozího pobytu na území, což vyhodnotily jako jinou závažnou překážku pobytu na území. Žádosti cizince o prodloužení nebo vydání nového pobytového oprávnění proto nevyhověly (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, či rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Azs 369/2019-23). Jednalo se o typově odlišné případy, v nichž správní orgány vycházely z jiné právní úpravy než v nyní řešené věci. Rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69, na který žalobkyně odkázala v žalobě, na její situaci nepřiléhá.

23. Interpretací a aplikací § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě bylo žalobkyni v předcházejícím správním řízení zrušeno pobytové oprávnění, se NSS zabýval v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014-37. V něm se NSS zabýval případem cizince, s nímž bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu pro neplnění účelu (studium). Následně (ještě během správního řízení) cizinec opět začal studovat. Podle cizince (stěžovatele) z přítomného času slovesa „plní“ v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutno dovodit, že cizinec musí plnit dotyčné povinnosti v okamžiku rozhodování správního orgánu. K tomu NSS uvedl, že:

„významem výrazu (ne)plní se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, Nejvyšší správní soud uvedl, že „odmítá formalistický výklad stěžovatele, že se ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství [pozn. NSS: zákon č. 40/1993 Sb.] vztahuje pouze na chování cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky, neboť taková interpretace se přiči smyslu a účelu uvedené normy. Ke gramatickému výkladu stěžovatele i žalovaného nutno podotknout, že z gramatického hlediska u slovesa plnit (resp. jeho třetí osoba jednotného čísla – plní) se jedná o slovesný vid nedokonavý. Slovesný vid je jednou z mluvnických kategorií, které se určují u slovesa. Zatímco vid dokonavý je „punktuální stav“ – něco se jednou stane a je to dokonáno, dokončeno (př.: donést, přijít, zavolat, sníst, vypadnout, vyskočit, splnit...), nedokonavý vid je zpravidla děj probíhající nebo trvající – něco je nějakou dobu konáno, nikoli však již dokonáno (př.: nést, nosit, jít, chodit, volat, jíst, padat, skákat, plnit...). Z tohoto výkladu je nutné vyvodit, že žadatel měl plnit stanovené povinnosti od začátku doby, kdy tyto žadateli vznikly.“ Tento náhled si Nejvyšší správní soud podržel i v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009-81. Ani v projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč se od tohoto náhledu odklonit. Byť se citované rozsudky zabývaly § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jejich úvahy o významu slovesa plní jsou s ohledem na jejich mluvnický obsah a podobnou konstrukci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců plně přenositelné. Ve prospěch úvah stěžovatele nesvědčí ani smysl vykládaného ustanovení. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 Smyslu povolení pobytu za určitým účelem by se přičila situace, kdy by cizinec po většinu doby platnosti povolení k pobytu účel pobytu neplnil a teprve v době zahájení řízení směřujícího ke zrušení jeho povolení k pobytu by své porušování zákona napravit. Uznání takové „účinné lítosti“ by jen podporovalo vypočítavé jednání směřující k nedodržování zákona. I z toho důvodu je třeba zákonný text „jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ chápat tak, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo vízum či povolení k

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

pobytu uděleno, zásadně po celou dobu svého pobytu. Není tak důvodná námitka, že správní orgány měly posuzovat jednání stěžovatele pouze k době svého rozhodování.“ (důraz přidán).

24. Z této citace by bylo možné odvodit, že podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze rozhodnout (zrušit pobyt) v případech, kdy cizinec neplnil účel pobytu na území po většinu doby, na kterou mu byl pobyt povolen. Judikатурní závěry ale nelze přejímat mechanicky. Přístupu, podle kterého lze cizinci na základě § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušit povolení k pobytu jen tehdy, jestliže na území neplnil účel pobytu po většinu doby povolení k pobytu, brání v nyní projednávané věci následující důvody.
25. Předně ani skutkové okolnosti rozsudku NSS č. j. 9 Azs 84/2014-37 zcela neodpovídají skutkovým okolnostem nyní řešené věci. Tamější stěžovatel účel pobytu po určitou dobu neplnil, ale následně jej – ještě během doby, na kterou mu bylo povolení k pobytu za účelem studia uděleno – opět začal plnit. Následné plnění účelu pobytu (studium) správní orgány ani správní soudy nijak nezpochybňovaly. Nynější žalobkyně však v době povolení k dlouhodobému pobytu účel pobytu jednou přestala plnit a až do konce doby platnosti povolení k pobytu na plnění účelu pobytu nenavázala (studiem akreditovaného programu na University College Prague nebo na jiné vysoké škole).
26. Dále soud považuje za podstatné, že NSS své závěry v rozsudku č. j. 9 Azs 84/2014-37 vyslovil za účinnosti odlišného (již historického) znění zákona o pobytu cizinců, než jaké bylo aplikováno v nyní projednávané věci. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017, ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Citované písm. g) bylo do § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vloženo zákonem č. 222/2017 Sb. Podle důvodové zprávy k posledně zmíněnému zákonu:

„[p]roblematiky neplnění účelu pobytu se týká i navrhovaná změna, resp. doplnění ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců o nové písmeno h) [pozn. soudů: ve výsledné podobě pozměňovacího zákona č. 222/2017 Sb. se jednalo o písm. g)], které má explicitně řešit situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu sice účel pobytu plní, ale v minulosti tomu tak nebylo, tedy došlo k neplnění účelu pobytu po dobu povoleného pobytu (navrhované znění se výslovně vztahuje na ‚dobu platnosti víza‘, z čehož plyne, že se nevztahuje na dobu tzv. fikce oprávnění pobytu cizince na území).“ (důraz přidán).
27. Postup v případech vzpomenutých v citované části důvodové zprávy tak zákon o pobytu cizinců do nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. výslovně neřešil. NSS proto v rozsudku č. j. 9 Azs 84/2014-37 aproboval aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na situaci tamějšího stěžovatele mimo jiné na základě rozboru mluvnických kategorií slovesa „plnit“. Důležité také je, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. byly podmínky, za nichž lze cizinci pobytové oprávnění ponechat, i když v minulosti neplnil jeho účel, zpřísněny, resp. zpřesněny. Cizinec musí prokázat (tíží jej důkazní břemeno), že účel pobytu neplnil po přechodnou dobu (není tedy určující poměr dob, po které cizinec účel pobytu ne/plnil) a ze závažných důvodů.
28. Z výše uvedeného (bodů 23 až 26 tohoto rozsudku) je pro projednávanou věc podstatné následující. Zákon o pobytu cizinců rozlišuje dvě situace: zaprvé se jedná o případy, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

správní orgány zjistí, že cizinec účel pobytu plní, ale *v minulosti* jej po určitou dobu neplní. Druhou situací je, kdy správní orgány zjistí, že cizinec účel k pobytu *aktuálně* neplní. V obou případech by správní orgány měly (resp. musí, jelikož zákon o pobytu cizinců jim v tomto ohledu nenechává prostor pro uvážení) povolení k pobytu zrušit. Vychází se totiž z toho, že cizinec by měl vykonávat účel pobytu po celou dobu, na kterou mu byl pobyt povolen. Pro první situaci (cizinec účel pobytu *v minulosti* neplnil) ale zákon o pobytu cizinců obsahuje v § 37 odst. 2 písm. g) věty za středníkem

korektiv. Při splnění podmínek v posledně zmíněném ustanovení správní orgány cizinci pobyt nezruší. Jak připomněla i žalovaná ve vyjádření k žalobě, pro druhou situaci (cizinec účel pobytu *aktuálně* neplní) zákon o pobytu cizinců žádný takový korektiv neupravuje.

29. To by se mohlo zdát na první pohled poměrně přísné. Cizinec ovšem neplní jednu ze základních podmínek, za nichž mu byl pobyt na území vůbec povolen: účel pobytu. S ním je pobytové oprávnění úzce svázáno. Soud proto nevidí legitimní důvod, proč by měl cizinec na území dále – do doby skončení platnosti povolení k pobytu vydaného za konkrétním účelem – pobývat, a přitom účel pobytu neplnit. Žalobkyně v žalobě akcentovala, že účel pobytu po většinu doby na území plnila. To ale není pro naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců relevantní. Výše soud vysvětlil, že judikatura, která nějakým způsobem zmiňovala délku plnění účelu pobytu (jeho „většinovost“), se buď týkala odlišné problematiky (neplnění účelu pobytu jako překážky pro neprodloužení pobytu, případně vydání nového pobytového oprávnění), nebo se jednalo o judikaturu vycházející z právní úpravy, jež byla následně novelizována. Soud přitom považuje za neudržitelné, aby cizinec po uplynutí většiny, tzn. více jak poloviny doby, na kterou měl povolen účelově vázaný pobyt, už nemusel účel pobytu plnit a správní orgány by s tím (v duchu žalobkyniny argumentace) nemohly prakticky nic dělat. Cizinec by tak mohl pobývat na území v řádu měsíců až let (v závislosti na tom, na jakou dobu mu byl pobyt povolen) a současně účel pobytu neplnit, což odporuje smyslu účelově vázaných povolení k pobytu.
30. Zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pro aktuální neplnění účelu pobytu bez bližšího zkoumání doby, po kterou cizinec účel pobytu neplnil (a ostatně i důvodu, proč cizinec účel pobytu neplní, k čemuž se soud vyjádřil v bodě 14 tohoto rozsudku), nebrání ani unijní právní úprava. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia má svůj předobraz ve směrnici č. 2016/801 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair.
31. Podle čl. 3 bodu 3 směrnice č. 2016/801 se pro její účely rozumí „studentem“ státní příslušník třetí země přijatý ke studiu na vysokoškolské instituci a přijatý na území členského státu, aby se věnoval jako své hlavní činnosti řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, včetně diplomů, vysvědčení nebo doktorátů získaných na vysokoškolské instituci, což může zahrnovat přípravný kurz předcházející takovému vzdělávání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu nebo povinnou stáž.
32. Podle čl. 21 odst. 1 písm. d) směrnice č. 2016/801 členské státy odejmou povolení nebo odmítnou jeho prodloužení, pokud státní příslušník třetí země pobývá na jejich území za jiným účelem, než pro který mu byl pobyt povolen.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

33. Účel směrnice č. 2016/801 (tj. umožnit příslušníkům třetích zemí, aby se v Evropské unii věnovali řádnému vysokoškolskému studiu, což má podpořit Evropu jako význačné světové centrum pro studium a stáže) zdůrazňuje i rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2024 ve věci C-14/23, *Perle*, body 46 až 47, a související stanovisko generálního advokáta de la Tour, body 73 a 77.
34. Unijní úprava tedy počítá s tím, aby bylo cizinci zrušeno povolení k pobytu za účelem studia, pokud cizinec nestuduje v akreditovaném studijním programu a jeho pobyt nesměruje k dosažení uznávané vysokoškolské kvalifikace. Úprava v čl. 21 odst. 1 písm. d) směrnice č. 2016/801 („pobývá na území za jiným účelem“) významově odpovídá § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců („neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno“) a lze na ni vztáhnout závěry v bodech 28 a 29 tohoto rozsudku. Ani z unijní úpravy se tudíž nepodává, že by měly správní orgány při aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nějak posuzovat poměr dob, po které cizinec v časovém rámci daném délkou povolení k pobytu plnil či neplnil účel pobytu.
35. Soud tak shrnuje, že žalovaná dostatečně prokázala, že v době jejího rozhodování žalobkyně účel pobytu neplnila (nestudovala na vysoké škole akreditovaný studijní program) – srov. body 17 až 19 tohoto rozsudku. Žalovaná proto na žalobkyninu situaci správně aplikovala § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
36. Pro úplnost soud dodává, že i kdyby na žalobkyninu situace analogicky vztáhl korektiv podle § 37 odst. 2 písm. g) věty za středníkem zákona o pobytu cizinců, v nyní posuzované věci by nebyly naplněny specifické podmínky, za nichž může cizinec zrušení pobytu předejít.
37. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že neplnila účel pobytu „z důvodu formálního, kdy jí nebylo příslušným orgánem doloženo osvědčení o nostrifikaci maturitního vysvědčení.“ Podle žalobkyně okamžik, kdy byla schopna doložit potřebné dokumenty pro studium na vysoké škole, závisel na faktorech mimo její sféru vlivu. Žalobkyně byla závislá na (ne)aktivitě vnitrostátního správního orgánu příslušného k vydání nostrifikační doložky o uznání dokladu o zahraničním vzdělání.
38. Podle § 108 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) jsou k nostrifikaci dokladů o zahraničním vzdělání příslušné krajské úřady. Žalobkyně předložila kopii dokladu o nostrifikaci vydaného dne 12. 6. 2024. Podle tohoto dokladu krajský úřad uznal platnost žalobkynina maturitního vysvědčení (opisu) vydaného dne 18. 3. 2024. Žalobkyně neuvedla, kdy o nostrifikaci požádala. Ze spisové značky uvedené na dokladu o nostrifikaci vyplývá, že spis k řízení žádosti o uznání platnosti žalobkynina maturitního vysvědčení byl založen v roce 2024. Žalobkyně začala studovat na University College Prague v září 2023. Z této chronologie lze dovodit, že žalobkyně požádala české správní orgány o vydání potřebného dokladu až několik měsíců poté, co začala studovat na vysoké škole. Od studentů vysoké školy lze pak očekávat určitou míru odpovědnosti, spočívající např. i ve včasném předložení všech dokumentů potřebných k řádnému studiu. Žalobkyně v žalobě namítla pouze to, že včasné doložení potřebného dokladu fakticky záviselo na činnosti nebo nečinnosti vnitrostátního správního orgánu. Nepodala ale žádnou podrobnější argumentaci vypovídající o tom, proč

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

požádala vnitrostátní orgány o vydání potřebného dokladu až několik měsíců po nástupu na University College Prague. Soud si za žalobkyni takové okolnosti nemůže sám domýšlet. Pozdní doložení dokladu o nostrifikaci proto soud nepovažuje za nijak závažný důvod, pro který žalobkyně nemohla účel pobytu plnit (podobně srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2025, č. j. 63 A 9/2025-48, bod 32).

39. Dále žalovaná poukázala na to, že žalobkyně požádala o změnu účelu dlouhodobého pobytu. Nově mínila na území pobývat za účelem jiné/ostatní (studium neakreditovaného programu). Tato skutečnost podle žalobkyně nijak nevypovídala o tom, jestli plní nebo neplní účel pobytu. Žalobkyně se rozhodla požádat o změnu účelu dlouhodobého pobytu až poté, co jí bylo ukončeno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Do té doby hodlala pokračovat ve studiu na vysoké škole.
40. To, že žalobkyně nestudovala na vysoké škole, ale není důsledkem probíhající řízení, resp. ukončení dlouhodobého pobytu za účelem studia. *Ve skutečnosti je to naopak.* Soud proto příliš nerozumí žalobkynině argumentaci, že by snad samotné probíhající řízení o ukončení pobytu zmařilo její úmysl na území studovat na vysoké škole akreditovaný program (probíhající řízení před ministerstvem a žalovanou by jí bylo nějak k tíži v odvolacím řízení před University College Prague). Soud připomíná, že po zahájení řízení o ukončení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ministerstvo vyzvalo žalobkyni, aby doložila, že i nadále plní účel pobytu. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Ani v odvolacím řízení žalobkyně nijak věrohodně

nedoložila, že studuje na vysoké škole nebo na ní alespoň v blízké době opět hodlá studovat. Správní orgány tak (správně) vycházely z toho, že žalobkyně na území účel pobytu neplní.

41. Dále žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 46 odst. 5 zákona o pobytu a cizinců a čl. 8 EÚLP. Patrně tedy poukazovala na to, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života. Jednou z povinností žalobce je vymezit žalobní body, je tudíž „*povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Pouhý odkaz na ustanovení zákona o pobytu cizinců a EÚLP nesplňuje požadavek na řádně uplatněný žalobní bod. Své soukromé a rodinné poměry žalobkyně nijak neosvětlila ani ve správním řízení. Ze správního spisu (výpisů z cizineckých evidencí) plyne, že je žalobkyně svobodná a na území přijela dne 10. 5. 2023. Tyto skutečnosti neindikují, že by žalobkyně měla na území České republiky nějaké silnější vazby. Je přitom na cizinci, aby v řízení (a to i vedeném z úřední povinnosti) tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, nebo ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63).
42. Konečně žalobkyně namítala, že ministerstvo nijak nerozhodlo o její žádosti o přerušování řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

43. Podle správního spisu žalobkynin právní zástupce oznámil dne 12. 3. 2024 ministerstvu převzetí právního zastoupení. V podání dále uvedl: „*Současně si dovoluji požádat o umožnění nahlédnout do spisového materiálu v dané věci, tak abych mohl účastníci řízení řádně zastupovat. Po tuto dobu nechť je řízení o žádosti přerušeno.*“ Soud uznává, že ministerstvo nijak nereagovalo na žádost žalobkynina právního zástupce o přerušení řízení, to ale není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jak vysvětlila i žalovaná, ministerstvo v době od žádosti o přerušení řízení do okamžiku, kdy se žalobkynin právní zástupce seznámil se spisovým materiálem, nečinilo žádné úkony. Správní spis obsahuje „protokol o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 11. 3. 2024. Podle něj se žalobkynin právní zástupce seznámil se spisovým materiálem a požádal o třicetidenní lhůtu pro podání písemného vyjádření. Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (21. 5. 2025) ministerstvo žádné vyjádření ze strany žalobkynina právního zástupce neobdrželo.
44. Soudu proto není zřejmé, jak nevydání usnesení o žalobkynině žádosti o přerušení řízení mohlo na výsledku řízení čehokoliv změnit. Žalobkynin právní zástupce se se shromážděným spisovým materiálem prokazatelně seznámil a do vydání prvostupňového rozhodnutí se k němu mohl i v poměrně komfortním časovém prostoru vyjádřit (vzhledem k datu, kdy ministerstvo vydalo prvostupňové rozhodnutí, měl žalobkynin právní zástupce fakticky větší časový prostor na to se k věci vyjádřit než jím požadovaných 30 dní). Námitka opomenutí žádosti o přerušení řízení ze strany ministerstva není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud uzavírá, že neshledal žalobu důvodnou. Současně soud nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobkyně v průběhu správního řízení nestudovala na vysoké škole v akreditovaném studijním programu, což má soud za dostatečně prokázané. Tuto skutečnost žalobkyně nezpochybnila žádnými relevantními námitkami. Žalobkyně byla v průběhu řízení před ministerstvem pasivní. K výzvě k poskytnutí součinnosti se nijak nevyjádřila a nepodala ani žádné vyjádření po seznámení se s podklady pro rozhodnutí. V odvolání a v žalobě se omezila na obecné námitky, které podle soudu naopak
- spíše* *potvrzují*

skutečnost, že po ukončení studia na University College Prague (19. 2. 2023) dále nestudovala na vysoké škole akreditovaný studijní program. Okolnosti ukončení žalobkynina studia (důvod ukončení) nebo doba, po kterou žalobkyně předtím účel povolení k pobytu plnila, nejsou pro nyní posuzovanou věc významné.

46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí

6,

Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2025

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce